

кажеше Теохарий, той все се смѣше; и пиеше ракията като вода, съ една страшна и неутолима жажда. Миланъ се разхождаше наоколо, мълчеше и мислѣше.

Никой не можа да каже положително дали презъ тая нощъ дѣдо Давидъ бѣше спалъ или не. Отпосле, когато Миланъ и Теохарий се ровѣха въ споменитѣ си, казваха, че и двамата бѣха го чули да обаря въ обора, да излиза и да влиза въ стаята. Дори Теохарий, както самъ признаваше, нѣмаше и да се събуди, ако дѣдо Давидъ не бѣше се препъналъ въ една отъ голѣмитѣ сабли и не бѣше вдигналъ съ това голѣмъ шумъ. Сутринъта, когато се събудиха, намѣриха го станалъ, стегнатъ вече и готовъ за пжтъ; очитѣ му бѣха зачервени и вървежътъ му малко несигуренъ.

На опредѣления за тръгването часъ той изведе коня си. Пжтниците, които бѣха подранили и спрѣли предъ митницата, Теохарий и Миланъ, секретарътъ, Дѣдото и нѣкои войници отъ поста, всички тия хора гледаха очудено зрелището, което се откриваше предъ очитѣ имъ. Едриятъ пепелявъ конь съ черни нозе и черна грива, излѣзе отъ тъмнитѣ врата на обора, като цвилѣше и размѣташе дългата си опашка. Дѣдо Давидъ наклоняваше назадъ цѣлото си тѣло, за да може да го удържи. Ни една минута конътъ не можеше да остане спокоенъ и да се спре на едно мѣсто; всѣка жи-